

AVI
M5

Hoera, ik kan lezen!

Om zelf te lezen • Om voor te lezen
Met veel tekeningen • Met letters die prettig lezen
ook als je dyslexie hebt

Aerts - Dematons

Mariëtte Aerts
Charlotte Dematons

De broertjes Bik en Borre lopen van de kermis naar huis als ze een vreemd ding langs de weg zien staan. Het lijkt wel een vliegende schotel! En inderdaad, als de deur openzoeft, komt er een vreemd wezen met zes ogen tevoorschijn. Zou hij gevaarlijk zijn?

ZZZOEF!

ZZZOEF!

De Vier Windstreken

LEESNIVEAU

	M	E	M	E	M	E	M	E
AVI	S	3	4	5	6	7	P	
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P

Science Fiction

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Voorheen: AVI 7

ISBN 978 90 5116 097 0

AVI
M5

De Vier Windstreken

Met dank aan IWAL Instituten voor Dyslexie voor het beschikbaar stellen van het lettertype dat wordt gebruikt in de serie 'Hoera, ik kan lezen!'. Dit lettertype is speciaal bedoeld voor mensen die moeite hebben met lezen.

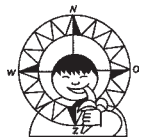

Hoera, ik kan lezen!

Zzsoef!

Tekst van Mariëtte Aerts
met illustraties van Charlotte Dematons

© 2009 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Mariëtte Aerts
Illustraties van Charlotte Dematons
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
AVI M5 / NUR 287 / ISBN 978 90 5116 097 0

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet, www.vierwindstreken.com, en meld u aan voor onze nieuwsbrief.

De Vier Windstreken

Bik en Borre staan naast elkaar. Ze hebben hun handen in hun zakken. Ze kijken rond over het veld. Ze zien heel veel gekleurde lichtjes. En heel veel vrolijke mensen. Ook horen ze van alles. Ze horen muziek. Ze horen mensen lachen. Het is kermis! Borre en Bik staan aan de rand van het veld en kijken ernaar.

“Waarin zou jij het liefst willen?” vraagt Bik.

Zijn broertje Borre antwoordt meteen.

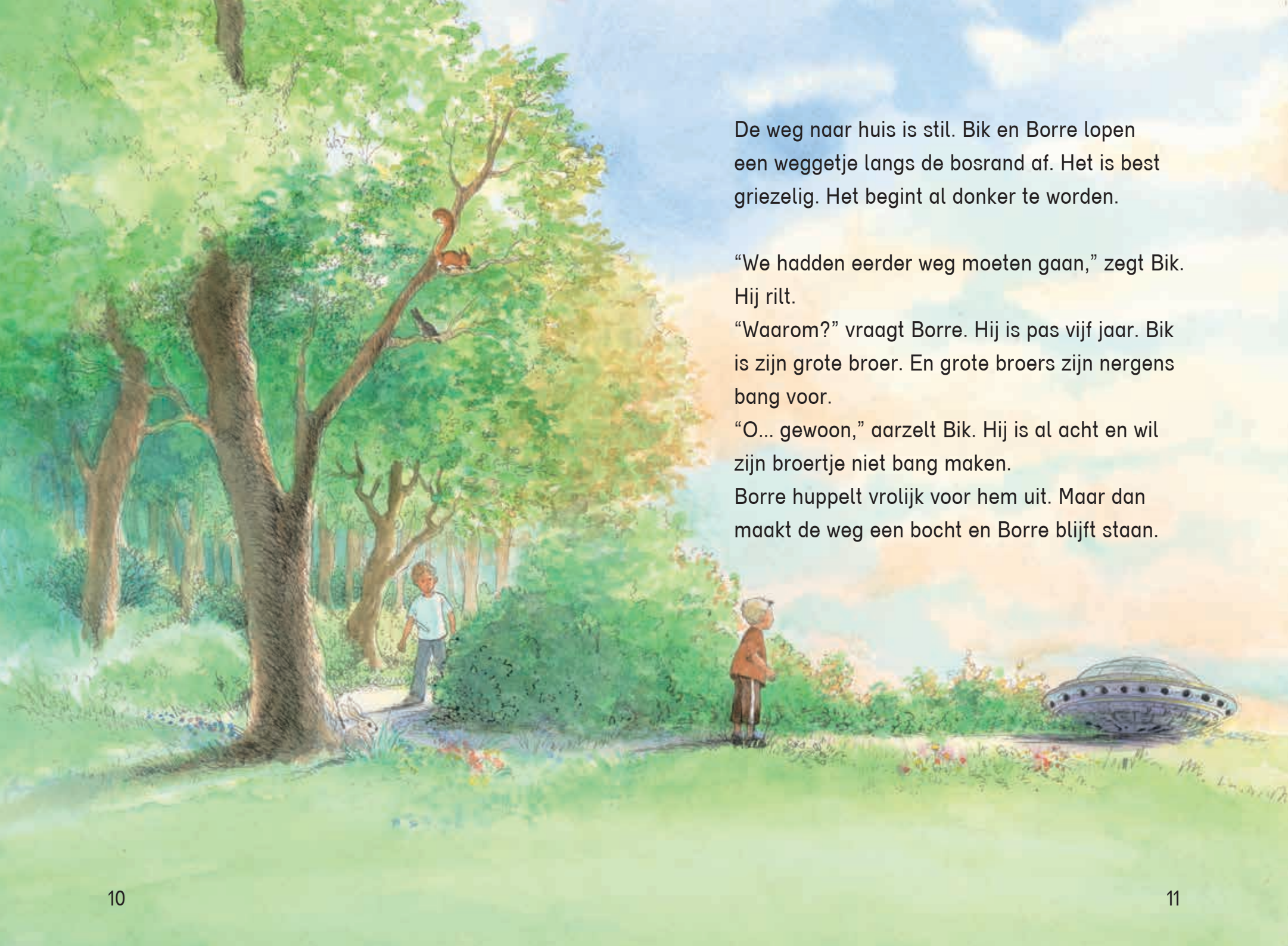
“In het reuzenrad!” roept hij. “Dan kun je de hele wereld zien.”

“Nou, de hele wereld,” lacht Bik. “Een klein stukje maar, hoor. Ik zou wel in die raketjes willen. Zoef, zoef!”

Borre zucht. “Jammer dat we geen geld hebben.”

Bik knikt. “Laten we maar naar huis gaan.”

De weg naar huis is stil. Bik en Borre lopen een weggetje langs de bosrand af. Het is best griezelig. Het begint al donker te worden.

“We hadden eerder weg moeten gaan,” zegt Bik. Hij rilt.

“Waarom?” vraagt Borre. Hij is pas vijf jaar. Bik is zijn grote broer. En grote broers zijn nergens bang voor.

“O... gewoon,” aarzelt Bik. Hij is al acht en wil zijn broertje niet bang maken.

Borre huppelt vrolijk voor hem uit. Maar dan maakt de weg een bocht en Borre blijft staan.

“Kijk nou eens!” roept hij verrast.
“Wat?” vraagt Bik. Hij loopt snel naar zijn broertje toe.
“Daar staat nog iets van de kermis.”
“Dat is raar,” vindt Bik.
“Het lijkt op een stukje van die raketjes. Waar jij zo graag in wou,” zegt Borre.
“Nee joh, dit lijkt niet op een raket. Het lijkt meer op een... vliegende schotel.”
“Haha,” lacht Borre. “Die bestaan niet.”
“Maar waarom staat dat ding daar?”
“Pech,” denkt Borre. “Pech onderweg. Zullen we even gaan kijken?”
En hij huppelt al vooruit.

